

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 106/06
26.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetkovića i Nevenke Važić, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela primanje mita iz člana 254. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog AA, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici K. 91/05 od 31.10.2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, dana 26.04.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Subotici K. br. 91/05 od 31.10.2005. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Subotici K. br. 91/05 od 31.10.2005. godine, optuženi AA oglašen je krivim za krivično delo primanje mita iz člana 254. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Na osnovu člana 84. i 85. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona od optuženog je oduzeta protivpravna imovinska korist u dinarskoj protivvrednosti od 500 EUR-a koju je dužan da plati po pravnosnažnosti presude po najpovoljnijem kursu na dan isplate iste.

Istom presudom na osnovu člana 196. stav 1. u vezi člana 193. stav 2. tačka 1. do 9. ZKP, optuženi je obavezan da plati paušalni iznos od 6.000 dinara, a u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv ove presude žalbu je izjavila branilac optuženog, advokat AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona i odluke o kazni, troškovima postupka i imovinskopravnom zahtevu s predlogom da Vrhovni sud prvostepenu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe za navedeno krivično delo ili pak da istu ukine i spise predmeta vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Republički javni tužilac Srbije u podneskom Ktž. br. 731/06 od 30.03.2006. godine, stavio je predlog da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu optuženog i prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, a u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca Srbije, razmotrio spise predmeta, zajedno sa pobijanom presudom koju je po službenoj dužnosti ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni žalbenih navoda i predloga, našao:

Žalba je neosnovana.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, a na koje povrede Vrhovni sud kao drugostepeni, povodom žalbe, u smislu člana 380. ZKP, pazi po službenoj dužnosti.

Sledstveno tome, a nasuprot žalbenim navodima branioca optuženog, prvostepena presuda ne sadrži ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 1. ZKP, jer je prvostepeni sud bio propisno sastavljen, a stranke nisu imale primedbi na sastav veća, pri čemu je u uvodu pobijane presude jasno naznačeno da je sudija BB, bila član veća prvostepenog suda koji je doneo istu presudu i to kao sudija tog suda, pa je stoga netačan žalbeni navod branioca optuženog da u uvodu ožalbene presude nije navedeno u kom svojstvu je ova sudija učestvovala u donošenju presude.

Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog osporava prvostepena presuda i zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, jer se po oceni ovoga suda prvostepena presuda ne zasniva na dokazima na kojima se prema odredbama ZKP, ne bi mogla zasnivati. Odlučne činjenice zasnivaju se na iskazu svedoka oštećenog VV, koji je pred sudom saslušan na način kako propisuje zakon, pri čemu Vrhovni sud nalazi da je istražni sudija u skladu sa odredbom člana 240. ZKP, saslušao oštećenog pre donošenja rešenja o sprovođenju istrage, budući da je preduzimanje ove istražne radnje bilo opravdano zbog postojanja opasnosti od odlaganja iste, s obzirom da oštećeni ima boravište u ____, gde se nalazi na privremenom radu, te je postojala osnovana bojazan da se tokom postupka ne bi moglo obezbediti njegovo prisustvo. Nadalje, istražni sudija saglasno odredbi člana 251. stav 5. ZKP, nije bio u obavezi da obavesti branioca optuženog o vremenu i mestu saslušanja oštećenog, budući da je postojala opasnost od odlaganja njegovog saslušanja, pa je samim tim neosnovan žalbeni navod branioca optuženog kojim se ukazuje da se na ovom dokazu prvostepena presuda nije mogla zasnivati s obzirom da prilikom saslušanja oštećenog nije bio prisutan osumnjičeni niti pak njegov branilac. Sem toga, iz spisa predmeta je vidljivo da je branilac optuženog bio saglasan sa predlogom Okružnog javnog tužioca u Subotici da se u dokaznom postupku zapisnik sa iskazom ovog svedoka pročita, te da na glavnom pretresu održanom dana 31.10.2005. godine nije predložio neposredno saslušanje ovog svedoka.

Nadalje, fotokopija potvrde o privremeno oduzetoj putnoj ispravi, po oceni Vrhovnog suda, ne predstavlja dokaz na kome se presuda ne bi mogla zasnivati, jer je iz spisa predmeta vidljivo da je reč o faksu iz OUP-a ____, koji je poslat u OUP ____, a na kome je prezentovana označena potvrda pa se samim tim verodostojnost ovog dokaza ne može dovoditi u sumnju.

Sem toga, Vrhovni sud nalazi da je istražna radnja prepoznavanja optuženog od strane oštećenog obavljena u skladu sa odredbom člana 104. Zakonika o krivičnom postupku i to u prisustvu državnog tužioca, pa je stoga ocenjen kao neosnovan žalbeni navod branioca optuženog kojim se ukazuje da ista nije izvršena na zakonit način, pri čemu ovaj sud istovremeno ističe da samo prepoznavanje nije jedino dokazno sredstvo već isključivo mera za utvrđivanje verodostojnosti iskaza oštećenog.

Nadalje, što se tiče službene beleške SUP-a __ - OUP-a ____ od 23.07.2003. godine koje se navodi u žalbi branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da ista ne predstavlja dokaz koji je bio od uticaja na zakonito i pravilo donošenje presude.

Prvostepena presuda ne sadrži ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, jer je prvostepeni sud dao jasne, dovoljne i međusobno saglasne razloge za svoje činjenične i pravne zaključke, pa i za ocenu iskaza svih saslušanih svedoka, te se stoga suprotni žalbeni navodi branioca optuženog ocenjuju kao neosnovani.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, žalbom branioca optuženog se osporavaju činjenični i pravni zaključci prvostepenog suda od značaja za postojanje krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog.

Međutim, iznetim žalbenim navodima zaključak prvostepenog suda da je optuženi AA 23. jula 2003. godine oko 5,30 časova kao službeno lice, na međunarodnom putu E-75, između Novog Sada i Subotice, na oko 1 kilometar

pre benzinske pumpe "___" kao službeno lice - saobraćajni milicioner OUP-a __, od VV, zahtevao i primio poklon u iznosu od 500 EUR-a, u dinarskoj protivvrednosti 32.000 dinara, da u okviru svog službenog ovlašćenja ne izvrši službenu radnju koju bi morao izvršiti i to na način opisan u izreci pobijane presude, ne dovodi se u pitanje, jer je prvostepeni sud pravilnom ocenom svih izvedenih dokaza pojedinačno i u međusobnoj povezanosti pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje.

S tim u vezi neosnovano se žalbom branioca optuženog osporava ocena iskaza oštećenog VV od strane prvostepenog suda. Naime, prvostepeni sud je, a nasuprot svim iznetim žalbenim navodima branioca optuženog dao jasne i uverljive razloge za svoj zaključak zašto je prihvatio iskaz oštećenog dat pred istražnim sudijom kao istinit, logičan i uverljiv, imajući pri tom u vidu da je isti nesumnjivo prepoznao optuženog kao lice koje mu je kritičnom prilikom uzelo novac, te da je ovakav iskaz u skladu i potkrepljuju se potvrdom o privremeno oduzetoj putnoj ispravi od 22.07.2003. godine i fotokopijom putne isprave oštećenog.

Vrhovni sud nalazi da je netačan žalbeni navod branioca optuženog koji ukazuje da je prvostepeni sud utvrdio da je kritičnom prilikom u kontroli saobraćaja bilo samo dva policajca i to u policijskom vozilu marke "___", kao što nema ni protivurečnosti između iskaza oštećenog i saslušanih svedoka - radnika OUP-a __ GG, DD, ĐĐ, EE i ŽŽ, na koji se žalbom branioca optuženog ukazuje. Ovo stoga, jer iz iskaza ovih svedoka, a koje prvostepeni sud prihvata kao logične i uverljive proizilazi da se formirane patrole za kontrolu saobraćaja međusobno mogu sastati u toku radnog vremena, a radi predaje laserskog radara, što se u konkretnom slučaju i dogodilo, pa se stoga žalbenim navodima branioca optuženog ne dovodi u sumnju ocena iskaza svedoka oštećenog od strane prvostepenog suda.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog ističe da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio na kom radnom mestu u OUP __ je optuženi radio u vreme izvršenja krivičnog dela, te da li je uopšte bio zaposlen u OUP-u. Ovo stoga, jer je prvostepeni sud na osnovu rešenja SUP-a __ broj 112-331/02-01 od 27. juna 2002. godine utvrdio da je optuženi AA na radnom mestu policajca u Prvoj policijskoj stanici Odeljenje policije SUP-a __ raspoređen sa 1. julom 2002. godine na radno mesto saobraćajni policajac u Stanici saobraćajne policije na putu M-__ Odeljenje saobraćajne policije __, dok je na osnovu fotokopije naloga za izvršenje službenog zadatka broj 001975 za patrolu DD - AA, vidljivo da je optuženi dana 22.jula i to u periodu od 22,00 časa do 6,00 časova obavljao zadatke kontrole saobraćaja.

Vrhovni sud je cenio i druge navode žalbe branioca optuženog kojima se pobijaju činjenična utvrđenja prvostepenog suda, pa je našao da isti nisu osnovani.

Prema tome, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno i u potpunosti utvrdio sve odlučne činjenice i to kako one koje čine objektivno obeležje krivičnog dela u pitanju, tako i činjenice i okolnosti koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema učinjenom delu, i na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da su se u radnjama optuženog AA stekla sva zakonska obeležja krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 1. KZ RS. Stoga se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda zbog povrede krivičnog zakona ukazivanjem da bi se u radnjama optuženog stekla zakonska obeležja krivičnog dela korupcije u organima uprave iz člana 255-a. Krivičnog zakona Republike Srbije. Ovo stoga, jer je prvostepeni sud nesumnjivo utvrdio da je optuženi AA zahtevao i primio poklon u iznosu od 500 EUR-a, a da u okviru svog službenog ovlašćenja ne izvrši službenu radnju koju je morao izvršiti, što predstavlja zakonsko obeležje krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 1. KZ RS, dok krivično delo korupcije u organima uprave iz člana 255-a. KZ RS, postoji kad službeno lice koje u vršenju poslova uprave iskoristi svoj službeni položaj i prekorači svoje službeno ovlašćenje ili ne vrši svoje službene dužnosti i na taj način pribavi kakvu korist za sebe ili drugog, te se neosnovano žalbom branioca optuženog prvostepena presuda pobija i u ovom delu.

Ispitujući odluku suda o kazni, a povodom žalbe branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti koje su od značaja za odmeravanje kazne optuženom u smislu člana 41. OKZ, te je dat odgovarajući značaj olakšavajućim okolnostima da je optuženi mlad čovek, neosuđivan, otac __ maloletne dece i do sada odlikovan, pravilno nalazeći da na strani optuženog nema otežavajućih okolnosti, te za izvršeno krivično delo primanje mita iz člana 254. stav 1. KZ RS optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Po oceni Vrhovnog suda ovako izrečena kazna optuženom je srazmerna težini društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog kao izvršioca, te je nužna, ali dovoljna da se u konkretnom slučaju ostvari zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz člana 33. OKZ. Stoga se pokazuju kao neosnovane žalbe branioca optuženog kojim se ukazuje da prvostepeni sud nije u dovoljnoj meri cenio činjenicu da je optuženi bio uzoran policajac, da je ostao bez posla, pri čemu mu je supruga nezaposlena, tako da su ostali bez ikakvih prihoda, jer se po oceni Vrhovnog suda blažom kaznom od izrečene u konkretnom slučaju ne bi ostvarila svrha kažnjavanja.

Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno, na osnovu člana 84. i 85. OKZ, od optuženog oduzeo protivpravnu imovinsku korist u dinarskoj protivvrednosti od 500 EUR-a, pravilno utvrdivši da je optuženi izvršenjem krivičnog dela pribavio imovinsku korist u označenom iznosu, pa se stoga žalbom branioca optuženog prvostepena presuda neosnovano pobija i u ovom delu.

Odluka o paušalu na čije je plaćanje optuženi obavezan ocenjena je kao pravilna, zasnovana na primeni odredbe člana 196. stav 1. u vezi člana 193. stav 2. ZKP, imajući u vidu dužinu, složenost i trajanje krivičnog postupka, pri čemu Vrhovni sud nalazi da plaćanjem iznosa od 1.000 dinara neće biti ugrožena egzistencija ovog optuženog niti pak egzistencija lica koja je on dužan da izdržava, pa se stoga žalbenim navodima branioca optuženog kojima se prvostepena presuda osporava u ovom delu pokazuju kao neosnovani.

Iz iznetih razloga Vrhovni sud je, na osnovu člana 388. ZKP, doneo odluku kao u izreci presude.

Predsednik veća-sudija,

Janko Lazarević, s.r.

Zapisničar,

Vesna Veselinović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd